

U Zagrebu, 23.12.2025./dk

Poslovni broj: Pr-1273/2025

OPĆINSKI RADNI SUD
U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84
10000 Zagreb

TUŽITELJ: VEDRAN ŠUŠKOVIĆ iz Velike Gorice, Slavka Kolara 29,
OIB: 09607994120,

TUŽENIK: HRVATSKI RONILAČKI SAVEZ Zagreb, Dalmatinska 12,
OIB: 39363311560, zast. po: Goran Božić, odvjetnik u Zagrebu

Ž A L B A

TUŽENIKA protiv
Presude Općinskog radnog suda u Zagrebu
od 12.12.2025., poslovni broj Pr-1273/2025

X5

I U otvorenom zakonskom roku protiv Presude Općinskog radnog suda u Zagrebu, od 12.12.2025., poslovni broj: Pr-1273/2025 (pobijana Presuda), tuženik, HRVATSKI RONILAČKI SAVEZ Zagreb, Dalmatinska 12, ulaže ovu žalbu zbog:

- bitnih povreda odredaba parničnog postupka;
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja;
- pogrešne primjene materijalnog prava.

Točkom I pobijane Presude utvrđuje se da je nedopuštena Odluka o redovitom otkazu Ugovora o radu od 23. veljače 2007. s izmjenama i dopunama 06.ožujka 2007. broj 161/09 od 01. travnja 2009., kao i Odluka broj 209/09 od 24. travnja 2009., kojom je odbijen zahtjev za zaštitu prava tužitelja kao neosnovan.

Točkom II pobijane Presude određuje se prestanak radnog odnosa tužitelja kod tuženika s danom 22. travnja 2010., te se nalaže tuženiku isplatiti tužitelju na ime naknade štete iznos od 4.292,24 eura (32.339,85 kn neto), zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana 12. prosinca 2025. pa do isplate, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 8 dana.

Točkom III pobijane Presude nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 21.585,72 eura (162.637,60 kn) zajedno sa zateznim kamataima tekućim:

- na iznos od 1.740,34 eura (13.112,61 kn) od 06.siječnja 2009. pa do isplate,
- na iznos od 2.460,05 eura (18.535,26 kn) od 06.veljače 2009. pa do isplate,
- na iznos od 223,64 eura (1.685,02 kn) od 06.ožujka 2009. pa do isplate,
- na iznos od 1.423,92 eura (10.728,56 kn) od 06.svibnja 2009. pa do isplate,
- na iznos od 1.430,70 eura (10.779,65 kn) od 06.lipnja 2009. pa do isplate,
- na iznos od 1.430,70 eura (10.779,65 kn) od 06.srpnja 2009. pa do isplate,
- na iznos od 1.430,70 eura (10.779,65 kn) od 06.kolovoza 2009. pa do isplate,
- na iznos od 1.430,70 eura (10.779,65 kn) od 06.rujna 2009. pa do isplate,
- na iznos od 1.430,70 eura (10.779,65 kn) od 06.listopada 2009. pa do isplate,
- na iznos od 1.430,70 eura (10.779,65 kn) od 06.studenog 2009. pa do isplate,
- na iznos od 1.430,70 eura (10.779,65 kn) od 06.prosinca 2009. pa do isplate,
- na iznos od 1.430,70 eura (10.779,65 kn) od 06.siječnja 2010. pa do isplate,
- na iznos od 1.430,70 eura (10.779,65 kn) od 06.veljače 2010. pa do isplate,
- na iznos od 1.430,70 eura (10.779,65 kn) od 06.ožujka 2010. pa do isplate,
- na iznos od 1.430,70 eura (10.779,65 kn) od 06.travnja 2010. pa do isplate,

zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

Točkom IV pobijane Presude odbija se tužitelj s dijelom tužbenog zahtjeva u iznosu od 4.151,15 eura (31.276,80 kn).

Točkom V pobijane Presude nalaže se tužitelju nadoknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 13.292,83 eur sa zateznom kamatom tekućom od 12. prosinca 2025. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 8 dana.

Pobijana Presuda je neosnovana, te istu tuženik pobija u cijelosti.

II Prvenstveno se ističe da je pobijanom presudom tuženiku povrijeđeno pravo na pravično suđenje u njegovom građanskopravnom aspektu zajamčeno odredbom članka 29. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine broj 56/90, 135/97, 8/98, 113/00,

124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14) kojom je određeno da svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama.

Ovo ustavno pravo na pravično suđenje jamči zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju sudova i drugih državnih tijela. Obrazloženja sudskih odluka odnosno odluka drugih nadležnih tijela koja ne sadrže ozbiljne, relevantne i dostatne razloge za ocjenu kakva je odlukom dana, upućuju na zaključak o arbitrarnosti u postupovnom i/ili materijalnopravnom smislu, a pobijana presuda je upravo takva.

Naime, tijekom postupka tuženik je istaknuo brojne prigovore, kako materijalnopravne tako i postupovnopravne prirode, o kojim prigovorima, a niti o sadržaju iskaza tijekom postupka saslušanih svjedoka, a niti o sadržaju isprava, a niti o utvrđenjima vještaka, se u obrazloženju pobijane Presude ne pronalazi niti riječi, a kamoli suvislog obrazloženja.

Ovakvim postupanjem prvostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredbi parničnog postupka opisanih u članku 354. stavku 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25. – dalje u tekstu: ZPP) budući da pobijana Presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, odnosno u istoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, te su navedeni razlozi nejasni i proturječni.

III Nadalje, isto je tako bitno istaknuti da je u ovom predmetu svojedobno doneseno Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske od dana 27.01.2021., poslovni broj Revr 218/2017 (dalje u tekstu: Rješenje VSRH). U tom Rješenju VSRH je Vrhovni sud Republike Hrvatske (dalje VSRH) eksplicitno naznačio da se kogentne odredbe Zakona o radu („Narodne novine“, broj 38/95, 17/01, 82/01, 114/03, 142/03, 30/04, 149/09 i 61/11 – dalje u tekstu ZOR), odnosno odredba članka 110. stavak 2. ZOR-a, nužno primjenjuje i u ovakvoj situaciji, odnosno i u pogledu činjeničnog supstrata u pogledu kojeg se vodi ovaj spor.

Odredbom članka 110. stavka 2. ZOR-a je određeno, cit.:

„(2) Prije redovitog ili izvanrednog otkazivanja uvjetovanoga ponašanjem ili radom radnika, poslodavac je dužan omogućiti radniku da iznese svoju obranu, osim ako postoje okolnosti zbog kojih nije opravdano očekivati od poslodavca da to učini.“

Unatoč ovakvom stajalištu VSRH, iz točke 24. i 25. obrazloženja pobijane Presude proizlazi da prvostupanjski sud zauzima stajalište, cit.:

„Prema stavu ovoga suda, u odnosu na gore navedene odredbe iz Statuta tuženika, ne postoji mogućnost otkazivanja Ugovora o radu Tajniku HRS-a, već samo odrješenje od dužnosti iz razloga utvrđenih i za opoziv članova Upravnog odbora i iz zakonom predviđenih razloga i to iz razloga koji su navedeni u t. 22. ove odluke, a koje je i naveo sam tuženik u svojoj odluci o otkazu ugovora o radu.“

Međutim, osim navedenog nabiranja kršenja obveza tužitelja, tuženik ne navodi konkretne razloge koji bi opravdali otkaz ugovora o radu tužitelju, odnosno koje je to protupravno i

protuzakonito, neodgovorno, nesavjesno i nelojalno ponašanje i postupanje tužitelja, koja šteta je nanesena tuženiku takvim postupanjem, kada se dogodilo, tko je što utvrdio. ...“

Dakle, prvostupanjski Sud unatoč naprijed navedenom shvaćanju VSRH utvrđuje da je sporna Odluka o otkazu nedopuštena jer tužitelj nije prethodno opozvan s pozicije tajnika, odnosno da istom nije omogućeno pravo iznošenja obrane.

Ovakav pravni pristup prvostupanjskog Suda je evidentno pogrešan, jer je čak i u ovom predmetu VSRH zauzeo dijametralno suprotno stajalište u svojem Rješenju VSRH u kojem eksplicitno navodi, cit.:

„...činjenica da radniku nije omogućeno iznošenje obrane ne mora bezuvjetno značiti bitnu povredu odredaba u postupku otkaza ugovora o radu ako postoje okolnosti zbog kojih nije opravdano očekivati od poslodavca da to učini. Riječ je o pretpostavkama u kojima ZR uređuje postupak zakonito provedenog otkaza od strane poslodavca bez obzira na radno mjesto i poslove koje obavlja radnik. Navedene kogentne odredbe ZR-a primjenjuju se i u okolnostima da je Statutom tuženika posebno uređen postupak prethodnog odrješenja od dužnosti tajnika pa tako i na ocjenu zakonitosti provedenog postupka otkaza ugovora od radu kojeg je tuženik dao tužitelju.“

Imajući naprijed navedeno u vidu očigledno je da je pobijana Presuda neosnovana, u istoj su zauzeta dijametralno suprotna stajališta u pogledu odlučnih pitanja od onih koja je u istom predmetu zauzeo VSRH (!), a što je s aspekta vladavine prava nedopustivo, a pogotovo jer predmetni radni spor traje već 15 godina, te unatoč tome što je VSRH utvrdio da takvo stajalište, koje sada prvostupanjski Sud zauzima, sigurno nije ispravno.

Dakle, iz Rješenja VSRH je razvidno da se kogentne odredbe ZOR-a ne mogu ignorirati niti supstituirati Statutom tuženika te je potpuno jasno da je u konkretnom slučaju zakonitost sporne odluke o otkazu nužno cijeniti isključivo s aspekta ZOR-a.

Posebno se napominje da je u pobijanoj Presudi zauzeto identično stajalište u pogledu potrebe prethodnog „odrješenja“ tuženika sa pozicije tajnika, kakvo je zauzeto i u ranijoj prvostupanjskoj odluci koja je postala pravomoćna prije nego što je ukinuta Rješenjem VSRH. Uistinu se postavlja pitanje zbog čega prvostupanjski Sud prkosi izraženom shvaćanju koje je sadržano u Rješenju VSRH.

IV Iz pobijane Presude je razvidno da tijekom postupka pred prvostupanjskim Sudom nije cijenjen niti jedan proveden dokaz, a koji je predložen po tuženiku. Umjesto takvog postupanja, prvostupanjski Sud u obrazloženju pobijane presude paušalno navodi „sve“ izvedene dokaze u točki 16., a potom u točki 26. obrazloženja pobijane Presude paušalno navodi da nije ocjenjivao iskaze saslušanih svjedoka i stranaka (?) jer se, prema zauzetom stajalištu prvostupanjskog Suda, utvrđenja iz Odluke o otkazu temelje na principu „rekla-kazala“. Postavlja se pitanje na osnovu čega prvostupanjski Sud ističe da je otkaz utemeljen na principu „rekla-kazala“? Kako se ovakvo utvrđenje suda može preispitati kada se prvostupanjski Sud nije potrudio čak niti interpretirati iskaze tijekom postupka saslušanih svjedoka i stranaka, a kamoli da je u pogledu takvih iskaza dao kritički osvrt?!

Zbog ovakvog postupanja potpuno je jasno da se pobijana Presuda ne može ispitati te je ista krajnje nerazumljiva.

Dakle, u svakom slučaju prvostupanjski sud nije ponudio nikakav, a kamoli kritički osvrt na dokaze izvedene tijekom postupka, pa je uistinu nejasno kakao je mogao zauzeti bilo kakvo stajalište, te kako je mogao zauzeti stajališta koja su iznesena u pobijanoj Presudi, a pogotovo je nejasno što bi to trebalo značiti da je sporna Odluka o otkazu donesena na osnovu „rekla-kazala“, kao što to prvostupanjski Sud navodi na više mjesta u pobijanoj Presudi.

Nadalje, na osnovu Žalbe tužitelja od dana 09.10.2024. (dalje u tekstu: Žalba tužitelja) Županijski sud je u Rješenju od dana 10.06.2025., poslovni broj: Gž R-946/2024 (dalje u tekstu: Rješenje ŽS) zauzeo stajalište da je Žalba tužitelja osnovana jer prvostupanjski Sud u prvostupanjskom postupku koji je prethodio toj Žalbi tužitelja kad je cijenio iskaze svjedoka nije dao kritički osvrt dopunski saslušanih svjedoka Duška Paulina i Vladimira Duplančića, te saslušanog zz tuženika Kamila Čuljka, te kako u obrazloženju Presude Općinskog radnog suda u Zagrebu od dana 10.09.2024., poslovni broj Pr-1497/2022 uopće ne navodi koje su to nove okolnosti utvrđene dodatnim saslušanjem niti ih dovodi u svezu s dopunskim iskazima svjedoka odnosno zz tuženika, tako da je nejasno koje su to nove okolnosti koje su dovele do donošenja Presude Općinskog radnog suda u Zagrebu od dana 10.09.2024., poslovni broj Pr-1497/2022.

Međutim, u ponovljenom prvostupanjskom postupku, koji je prethodio donošenju pobijane Presude, svjedoci jesu dopunski saslušani, ali prvostupanjski sud čak niti ne navodi, odnosno ne reproducirana iskaze svjedoka i zz tuženika, niti uopće ne navodi zašto se njihovo svjedočenje ne bi trebalo koristiti kao relevantno, a posebno u kontekstu opravdanosti razloga za otkaz ugovora o radu tužitelja, odnosno opravdanosti donošenja sporne Odluke o otkazu. Postavlja se pitanje zbog čega takvi dokazi ne bi bili relevantni? Kako se može cijeliti njihova eventualna kontradiktornost, nelogičnost ili neživotnost, jer očigledno ih takvima prvostupanjski Sud doživljava?

Sve su ovo pitanja na koja nije moguće dati odgovor jer izostaje bilo kakav kritički osvrt prvostupanjskog suda u pogledu tijekom postupka izvedenih dokaza.

U Rješenju ŽS, Županijski sud iznosi stajalište da prvostupanjski sud nije naveo razloge o odlučnim činjenicama u Presudi Općinskog radnog suda u Zagrebu od dana 10.09.2024., poslovni broj Pr-1497/2022, a ako je u odnosu na Žalbu tužitelja tako utvrđeno, onda sada, kada se prvostupanjski sud uopće nije osvrnuo na te razloge, odnosno nije čak niti reproducirao, a kamoli dao kritički stav u pogledu dopunskih iskaza, ne može opstati takva presuda!

Nadalje, VSRH je u Rješenju VSRH eksplicitno naveo da u ponovnom postupku treba ispitati sve ostale razloge iz sporne Odluke o otkazu, te je naveo da su se nižestupanjski sudovi pogrešno referirali samo na činjenicu da je tužitelj bio oslobođen u kaznenom postupku, jer je nedopuštenost otkaza u tim ranijim odlukama bila utvrđena samo u odnosu na razloge koji se odnose na kaznene prijave protiv tužitelja, a ne u odnosu na cijeli niz drugih razloga za donošenje odluke o otkazu na koje se poziva tuženik.

Dakle, uopće nije razvidno iz kojih razloga je prvostupanjski sud sada usvojio tužbu i tužbeni zahtjev, a posebno imajući u vidu ovakvo stajalište i uputu VSRH-a. Sada je razvidno da

prvostupanjski sud nije postupio niti sukladno uputi sadržanoj u Rješenju VSRH, niti sukladno uputi sadržanoj u Rješenju ŽS.

V U vrijeme donošenja sporne Odluke o otkazu bilo je u tijeku postupanje protiv tužitelja od strane policije i Državnog odvjetništva, a temeljem kaznene prijave tuženika te je prije donošenja sporne Odluke o otkazu tužitelj bio uhićen, na cesti *in flagranti*, dok je primao mito.

Zbog toga je potpuno jasno da spornu Odluku o otkazu treba promatrati i uzevši u obzir okolnosti u kojima je takva Odluka donesena.

Dakle, ako je tužitelj uhićen *in flagranti*, i posljedično optužen, to sve upućuje ne samo na osnov, već i na osnovanu sumnju da je počinio kazneno djelo protiv tuženika.

U takvoj situaciji, sukladno ZOR-u (a kakvo tumačenje je izneseno i u Rješenju VSRH) nema nikakvog opravdanog razloga za pozivanje tužitelja da iznese svoju obranu, već su sve okolnosti i činjenično stanje na kojima je Odluka utemeljena, razvidni iz postupanja Državnog odvjetništva.

Kada se naprijed navedeno uzme u obzir, odnosno kada se uzme u obzir da je tužitelj uhićen zbog osnovane sumnje u počinjenje kaznenog djela na štetu tuženika i kada je utvrđen cijeli niz drugih povreda obveza iz radnog odnosa, uistinu nije bilo opravdano od tuženika očekivati da prethodno poziva tužitelja da iznese svoju obranu.

Također, tuženik ističe da je kaznena odgovornost uža od građanske odgovornosti, te to što je tužitelj oslobođen ne znači da ne postoji njegova građanska odgovornost prema tuženiku, i da nije opravdano donesena sporna Odluka o otkazu, pogotovo kad se uzmu u obzir i sve okolnosti slučaja.

Da je Odluka o otkazu zakonita posebno je vidljivo iz iskaza svjedoka Duška Paulina i tadašnjeg zz tuženika Kamila Čuljka koji su u svojem iskazu naveli da tužitelj nije bio prisutan na sjednici na kojoj je donesena sporna Odluka o otkazu jer je bio pritvoren zbog osnovane sumnje na kazneno djelo primanja mita, na štetu ovdje tuženika, kao i da je tužitelj bio ranije upozoravan zbog povreda radnog odnosa. Međutim, te iskaze, kao što je ranije navedeno u ovoj žalbi, prvostupanjski sud nije niti reproducirao, a kamoli se kritički osvrnuo na iste.

Ništa od naprijed navedenog prvostupanjski Sud nije uzeo u obzir prilikom donošenja pobijane Presude, niti je obrazložio zbog čega sve te okolnosti ne bi bile relevantne za donošenje ovakve pobijane Presude.

VI U odnosu na navode iz obrazloženja pobijane Presude gdje se osporava da je zakonita Skupština tuženika na kojoj je donesena odluka da se donese sporna Odluka o otkazu tužitelju, a za koju prvostupanjski sud ističe da je nezakonita, jer je donesena od strane Upravnog odbora, a na inicijativu Skupštine tuženika, a što nije predviđeno Statutom tuženika, tuženik ističe kako ne može prvostupanjski Sud, kao radni sud, ni u kojem pogledu preuzimati ulogu upravnog suda, a niti javnopravnog tijela nadležnog za odlučivanje o zakonitosti akata udruge, pa stoga niti iznositi ovakvo stajalište, a posebno ne može na takvom svojem stajalištu temeljiti pobijanu Presudu.

Sve odluke tuženika koje su prethodile spornoj Odluci o otkazu, su nesporeno provedene u registru udruga, i sada ih parnični sud, u radnom sporu apsolutno ne može preispitivati te je takvo postupanje prvostupanjskog suda protivno načelu vladavine prava, a u konačnici je protivno i načelu neovisnosti tuženika kao udruge kako je to predviđeno člankom 6. Zakona o udrugama.

VII Kao što je navedeno, prvostupanjski Sud nije uzeo apsolutno nikakve prigovore ili navode tuženika u obzir, zbog čega se pobijana Presuda uopće ne može ispitati, zbog toga je tuženik prisiljen ponoviti navode i prigovore koji su izneseni tijekom ranijeg postupka, a koje je prigovore prvostupanjski Sud tijekom donošenja pobijane Presude u potpunosti apstrahirao.

Tako je na ročištu od 7. travnja 2015. godine tuženik, imajući u vidu da je tužba podnesena dana 8 svibnja 2009. godine, a da je tužba preinačena podneskom od dana 4. lipnja 2014. godine, istaknuo prigovor zastare, koji prigovor sud očigledno nije uvažio ali se o razlozima takve odluke u pobijanoj presudi ne pronalazi ni riječi!

Tuženikovo je ustavno pravo da zna zbog čega mu nije prihvaćen prigovor zastare!

VIII Pored naprijed navedenog, prvostupanjski sud je raspravnim rješenjem od dana 14. listopada 2014. godine prihvatio preinaku tužbenog zahtjeva sa paušalnim obrazloženjem da je to potrebno s obzirom na svrsishodnost rješavanja tužbenog zahtjeva o svim zahtjevima stranaka koje su se pojavile u ovom činjeničnom i pravnom sporu, pa tuženik, s obzirom da posebna žalba na ovo rješenje nije bila dopuštena, izjavljuje žalbu i na to rješenje.

Tuženik je se podneskom od dana 10. srpnja 2014. godine protivio preinaci tužbenog zahtjeva istaknutoj u podnesku tužitelja od dana 4. lipnja 2014. godine, i to prije upuštanja u raspravljanje po istom!

Prvostupanjski sud je u obrazloženju pobijane presude ignorirao i navode tuženika iznesene u podnesku od dana 30. ožujka 2015. godine, koji je kod prvostupanjskog suda zaprimljen dana 31. ožujka 2015. godine.

U tom podnesku je tuženik ukazao na kriminalne radnje tužitelja, zbog čega njegova tužba u biti predstavlja raspolaganja protivna članku 3. stavku 3. ZPP-a jer je čitava tužba protivna javnom moralu, te je istu potrebno odbaciti.

Odredbom članka 79. Statuta ovdje tuženika određeno je da za radno mjesto tajnika može biti imenovana osoba koja, između ostalog, mora imati minimalno višu stručnu spremu (VI. stupanj).

Iz preslike radne knjižice tužitelja koju je tužitelj dostavio u prilogu podneska od dana 4. lipnja 2014. godine vidljivo je da je tužitelj tek dana 3. prosinca 2010. godine stekao zvanje stručni specijalist trenerske struke i to temeljem potvrde o završenom specijalističkom diplomskom stručnom studiju za izobrazbu trenera od dana 30. studenog 2010. godine izdane od Društvenog veleučilišta u Zagrebu.

Iz iskaza zastupnika po zakonu tuženika, g. Kamila Čuljka, od dana 4. veljače 2014. godine, pa i iz iskaza ostalih svjedoka saslušanih tijekom postupka, kao i iz iskaza Damira Velemira

danog u postupku pred kaznenim sudom, vidljivo je da je tužitelj na natječaj za tajnika HRS koji je se održao 2007. godine dostavio diplomu iz koje je proizlazila tražena kvalifikacija. Iz iskaza svih u postupku saslušanih svjedoka proizlazi da je se kasnije ispostavilo da tužitelj ne raspolaže traženom kvalifikacijom, odnosno da je prilikom natječaja za radno mjesto tajnika dostavio krivotvorenu diplomu! To je vidljivo i iz dopunskog saslušanja zastupnika po zakonu tuženika Kamila Čuljka, te svjedoka Duška Paulina.

Ono što je bitno u pogledu ocjene iskaza ova dva svjedoka, je činjenica da su iskazi oba svjedoka, konzistentni, te je i zbog toga razvidno da je prije donošenja sporne Odluke o otkazu utvrđeno da je tužitelj činio takve povrede koje su dovele do gubitka povjerenja kod tuženika kao poslodavca.

Bitno je istaknuti i da je iskaz Damira Velemira koji je dan pred Županijskim sudom u Zadru dana 10. veljače 2012. godine i koji je zapisnik o saslušanju tuženik dostavio podneskom od dana 4. siječnja 2013. godine, prvostupanjski sud propustio na bilo koji način cijeliti, iako je tuženik na ročištu od 4. veljače 2014. godine istaknuo da je Damir Velemir teško bolesna osoba te da se njegovo saslušanje ne može provesti pred prvostupanjskim sudom, odnosno u Zagrebu, pa je podredno tijekom postupka predloženo njegovo saslušanje putem zamolbenog suda. U pogledu ovakvog dokaznog prijedloga tuženika, prvostupanjski Sud ni sada nije donio bilo kakvu odluku, te ni sada u pobijanoj Presudi zbog čega je takav dokazni prijedlog nepotreban, a također ni sada nije na bilo koji način cijeljen njegov iskaz iz kaznenog postupka.

Dakle, prvostupanjski sud, unatoč opetovanim prigovorima tuženika, u ovom postupku koji traje već godinama sada opet nije cijelio ovaj prigovor (a niti bilo koji prigovor tuženika uopće!), a niti navedeni zapisnik o saslušanju, iako je tuženik tijekom postupka i u ranijoj žalbi ukazao da niti u jednom trenutku prvostupanjski sud nije odbio korištenje zapisnika od dana 10. veljače 2012. godine i očigledno ga je smatrao podobnim za ocjenu u ovom postupku.

Nadalje, postavlja se pitanje kako je se tužitelj još 2007. godine mogao legitimirati kao osoba koja ispunjava tražene uvjete za posao tajnika, ako je VŠS stekao tek 2010. godine i to zvanje stručni specijalist trenerske struke, što je zvanje koje je naveo iznoseći svoje osobne podatke na ročištu od 4. veljače 2014. godine?

Da je tuženik dostavio krivotvorenu dokumentaciju prilikom natječaja za radno mjesto tajnika kod tuženika, u biti predstavlja nespornu činjenicu u ovom postupku jer tužitelj niti jednom jedinom riječju nije osporio istu, što i ne čudi jer to ničim ne može niti učiniti!!!!

Dapače, u svom očitovanju na podnesak tuženika 30. ožujka 2015. godine kojeg je iznio na ročištu od dana 7. travnja 2015. godine, tužitelj nije osporio navode o krivotvorenoj diplomi nego je se očitovao na način da su prigovori na nalaz vještaka (koji su se također nalazili u tom podnesku) irelevantni jer da je tuženik radno mjesto tajnika obnašao neovisno o stručnoj spremi!???

Dakle, time je praktički eksplicitno priznato da je tuženik krivotvorio diplomu koju je dostavio u okviru natječajne dokumentacije za radno mjesto tajnika kod ovdje tuženika!!!

Začuđuje činjenica da je, imajući u vidu naprijed navedene prigovore koje je tuženik isticao tijekom cijelog postupka, prvostupanjski sud na stranici 4. i 5. pobijane Presude u popisu dokaza propustio navesti da je izvršio uvid u radnu knjižicu tužitelja. Odnosno začuđuje činjenica da nije smatrao shodnim cijeliti taj dokaz na bilo koji način, iako je tijekom cijelog postupka tuženik isticao da je tužitelj krivotvorio diplomu, a što je vidljivo upravo iz radne knjižice?

IX U odnosu na samo vještačenje provedeno u ovom postupku tuženik je imao brojne prigovore koje je vještak u svom očitovanju paušalno otklonio, preuzimajući ulogu suda, a ne osobe koja pomoću svog stručnog znanja treba dati odgovarajuće matematičke izračune u pogledu potraživanja tužitelja.

Vještak je morao sačiniti svoj nalaz i mišljenje sukladno zahtjevu tužitelja i sukladno dokumentaciji koju je priložio tuženik.

Vještak Tkalec je prilikom izrade predmetnog nalaza i mišljenja potpuno neosnovano i ničim obrazloženo uzeo najpovoljniji izračun za tužitelja, te je u obračun plaće uvrstio i beneficirani radni staž, na što je tuženik još ranije upozoravao kako nema nikakve osnove za njegovu primjenu!

Naime, radno mjesto tajnika, kao i radno mjesto djelatnika stručne službe kod tuženika ne udovoljavaju uvjetima za uračunavanje beneficiranog radnog staža! Vještak Tkalec u svojem nalazu i mišljenju uopće ne obrazlaže zbog čega bi tužitelj imao pravo na beneficirani radni staž, te kojom metodom je isti izračunat?!

Nadalje, tuženik ponovno napominje kako je tužitelj dobio radno mjesto tajnika lažno prikazujući da ima potrebnu visoku stručnu spremu za obavljanje tih poslova, što se kasnije ispostavilo da nema, a o čemu je iskazivao i zastupnik po zakonu tuženika Kamilo Čuljak, kao i Damir Velimir u kaznenom postupku koji se vodio protiv tužitelja!

Dakle, tužitelj je obavljao poslove tajnika u društvu tuženika bez da je za to imao odgovarajuće uvjete koji su propisani Statutom tuženika, odnosno odredbom čl. 79. Statuta kojeg je tuženik dostavio uz svoj podnesak od dana 16. studenog 2010. godine!

Vještak je nepravilno obračunao koeficijent radnog mjesta jer je tužitelj osoba sa srednjom stručnom spremom, te bi mu koeficijent mogao iznositi 1,25, a iz nalaza vještaka proizlazi kako je prilikom obračuna plaće uzet koeficijent 2 !?!

Također, vještak nije uzeo u obzir činjenicu da je kod tuženika zbog materijalnih prilika uvedena preraspodjela radnog vremena pa ovdje tužitelj da je ostao raditi kod tuženika zasigurno ne bi radio puno radno vrijeme, te ne bi radio na poslu za koji se kasnije ispostavilo da nije zadovoljavao osnovne uvjete za obavljanje istog (stručna sprema itd.)!

Drugim riječima, da je tužitelj kojim slučajem ostao raditi kod tuženika, isti bi radio na mjestu stručnog suradnika sa srednjom stručnom spremom sa koeficijentom 1,25, te bi isti radio polovicu punog radnog vremena kao i ostali stručni suradnici u HRS-u!

Dijelovi nalaza i mišljenja vještaka gdje ističe da se radi o pravnim pitanjima te da se o istima ne može očitovati su u potpunosti neosnovani. Naime, vještak Tkalec je u svojem nalazu i

mišljenju morao uzeti u obzir i navode tuženika koje je isti istaknuo još prije izrade samog nalaza i mišljenja, te sačiniti usporedni tabelarni prikaz plaće koju bi tužitelj ostvarivao, prema objektivnim parametrima koje je zadao tuženik, a ne prema najpovoljnijoj varijanti za tužitelja!

Tuženik kao poslodavac koji je tužitelju isplaćivao plaću sve dok u njega nije izgubio povjerenje, zasigurno poznaje način obračuna prema kojem se tužitelju isplaćivala plaća, a koji obračun i parametre za izradu istog je vještak u potpunosti ignorirao!

Već iz naprijed navedenog, proizlazi kako ovakav nalaz i mišljenje nije izrađen u skladu sa pravilima znanosti i struke, te prilikom izrade istog nije uzeta u obzir sva dokumentacija i navodi na koje je upozoravao tuženik, pa takav nalaz i mišljenje nije mogao ni u kojem slučaju biti podloga pravilnom i potpunom utvrđenju činjeničnog stanja u ovom postupku!

Dakle, tužitelj prvenstveno nije mogao biti zaposlen na radnom mjestu tajnika kod tuženika jer je krivotvorio diplomu, a sve da je i mogao biti zaposlen, bio bi zaposlen na radnom mjestu sa manjim koeficijentom.

U svim ovim prigovorima tuženik je ustrajao tijekom cijelog postupka, a u pobijanoj Presudi se ne pronalazi bilo kakva ocjena tog dokaza ili prigovora tuženika, već prvostupanjski Sud samo navodi da je vještačenje provedeno, i apsolutno ništa više od toga! Ovakvo postupanje prvostupanjskog Suda je nedopustivo jer se u konkretnom slučaju radi o ponovljenom postupku u kojem se svi izvedeni dokazi moraju cijeliti sukladno članku 8. ZPP-a.

X Odredbom članka 78. stavka 1. Statuta tuženika određeno je da tajnik Hrvatskog ronilačkog saveza (dalje: HRS) poslove iz članka 77. tog Statuta obavlja profesionalno.

Odredbom stavka 5. tog članka određeno je da se tajnik u radnom odnosu u HRS-u nalazi na neodređeno vrijeme, te da mu sukladno tome radni odnos može prestati samo temeljem pozitivnih zakonskih propisa Zakona o radu, (dakle, ne temeljem odredbi Statuta!).

Sukladno naprijed navedenim odredbama Statuta, tužitelj je bio u radnom odnosu kod tuženika, jer je on, s obzirom da je bio tajnik, bio jedna od rijetkih osoba koje se u bile plaćene za svoj posao, s obzirom da su ostali djelatnici bili volonteri, te je u tom kontekstu sa tuženikom sklapao samo jedan ugovor i to ugovor o radu, koji ugovor mu je prestao otkazom.

Odredbom članka 80. stavka 4. Statuta HRS-a, a ovdje tuženika, određeno je da tajnik (dakle tužitelj) može biti odriješen dužnosti, između ostalog, i ako svjesno povrijedi Ustav i zakone Republike Hrvatske i ako ne poštuje obveze iz radnog odnosa i time onemogućava izvedbu programa HRS-a, ako svojim ponašanjem šteti ugledu HRS-a itd.

Ove odredbe Statuta prvostupanjski Sud uopće ne navodi niti iznosi ikakav kritički sud o njima.

Prvostupanjski sud očigledno izuzetno restriktivno tumači riječ "odriješiti" koja se Statutom navodi u dijelu koji određuje prestanak dužnosti tajnika HRS-a, a bitno je istaknuti, a na što prvostupanjski sud uopće nije obratio pozornost, da se riječ otkaz uopće ne spominje u Statutu tuženika, pa je evidentno da izraz "odriješiti" u kontekstu odredbi Statuta predstavlja i sinonim za otkaz ugovora o radu.

Dužnost tajnika HRS-a je bilo istodobno i radno mjesto tuženika na koje je instaliran upravo ugovorom o radu, odnosno jednim jedinim aktom i upravo je taj akt bilo potrebno raskinuti, odnosno otkazati, kako bi tužitelju prestao radni odnos sa tuženikom, a tako istodobno i njegova dužnost tajnika HRS-a.

Prvostupanjski Sud očigledno smatra (iako ni to uopće ne obrazlaže) da se "preklapaju" osobe tužitelja i tajnika HRS-a, pa je tada morao izvesti i jedini pravilan zaključak a to je da, upravo imajući u vidu tu činjenicu, odlukom o otkazu ugovora o radu prestaje i dužnost tužitelja kao tajnika HRS-a, jer radni odnos sukladno odredbama Zakona o radu ne može prestati "odrešenjem" dužnosti tajnika!

U Odluci o redovitom otkazu Ugovora o radu od 23. veljače 2007. sa izmjenama i dopunama 06. ožujka 2007. decidirano utvrđeno da se otkazuje ugovor o radu radniku: Vedran Šušković ..., zaposlenom na poslovima: **tajnik HRS**, pa je nejasno kako prvostupanjski sud može izvući zaključak da se nigdje ne spominje da se radi o tajniku u okviru Statuta.

Tužitelj je kod tuženika bio zaposlen jedino na radnom mjestu tajnika i to sukladno odredbama Statuta što je činjenica koja je nesporna među strankama.

Ako je tuženik bio zaposlen na radnom mjestu tajnika tuženika, a jeste, onda je jedino bitno da mu je ugovor o radu prestao redovitim otkazom radi skrivljenog ponašanja što je potpuno jasno jer je u odluci o otkazu decidirano navedeno koji se ugovor otkazuje, na koje radno mjesto se otkaz odnosi i zbog čega se ugovor o radu otkazuje.

U radnopravnim odnosima, za donošenje odluke o pravima i obvezama stranaka, potpuno su irelevantni bilo koji drugi odnosi stranaka, jer za takve odnose radni sudovi nisu nadležni.

Napominje se da u pogledu odluka koje se tiču Statuta tuženika i kojima bi se utjecalo na bilo koji odnos između članova tuženika i njegovih organa, prvostupanjski sud uopće nije stvarno nadležan za donošenje odluke o zakonitosti takvih odluka, nego je to u nadležnosti ministarstva nadležnog za rad.

XI Iz pobijane Presude proizlazi da su za Prvostupanjski sud dvojbeni utvrđenja da postoje nepravilnosti zbog kojih je odluka o otkazu donesena, jer da se radi o sumnji na počinjene nepravilnosti, te da bi bilo potrebno da se ono što se radniku stavlja na teret bude i dokazano pred za to ovlaštenim tijelima.

Tuženik je u spornoj Odluci o otkazu naveo razloge zbog kojih je u konačnici ta Odluka donesena. Prvostupanjski Sud potpuno pogrešno smatra da bi tuženik u toj odluci morao faktički raspraviti svaki aspekt utvrđenih povreda. Tuženik je te povrede obveza iz Ugovora o radu na adekvatan način projicirao u spornoj Odluci. Tužitelj je s druge strane imao pravo u pogledu takve odluke podnijeti zahtjev za zaštitu prava i posljedično tužbu, a zatim je na tuženiku teret dokaza da su te povrede uistinu nastale i da su takvog intenziteta da je zbog njih tuženik izgubio povjerenje u tužitelja. Upravo tome služi sudski postupak – da se ispituju utvrđene povrede kako su navedene u odluci o otkazu, a tuženik je nastanak takvih povreda i dokazao tijekom postupka.

Međutim, prvostupanjski sud potpuno apstrahira da je u ovom postupku potpuno jasno da je tuženik, kao poslodavac, izgubio povjerenje u tuženika, i potpuno je jasno da je tužitelj bio nelojalan ovdje tuženiku.

Tuženik je tijekom postupka dostavio brojnu dokumentaciju iz koje je bilo razvidno da se protiv tuženika vodio kazneni postupak zbog kaznenog djela zloporabe položaja i ovlasti na način da je postupivši protivno odredbama Statuta ovdje tuženika, ugovorio sa Zoranom Petkovićem sporazumni raskid ugovora o radu u kojem je neosnovano obvezao ovdje tuženika na isplatu naprijed spomenutog iznosa, te da je od Z. Petkovića tražio i isplatu provizije u iznosu od kn 25.000,00.

Tužitelj je u svom iskazu istaknuo da je sukladno odredbama Statuta imao pravo neposrednog rada sa gotovinom i iznošenja novca iz HRS-a, te da je to pravo imao temeljem Statuta, međutim to pravo nipošto nije imao i nipošto ga nije imao temeljem Statuta, a što je vidljivo i iz iskaza Kamila Čuljka.

Tuženik je tijekom prvostupanjskog postupka dostavio čitav niz pisanih dokaza iz kojih jasno proizlazi kako ovdje tužitelj u najmanju ruku nije savjesno i profesionalno obavljao svoje dužnosti!

Nejasno je kako prvostupanjski sud može smatrati da nije bilo nikakvih opravdanih razloga da ovdje tuženik donese potpuno zakonitu odluku o redovitom otkazu ugovora o radu, imajući u vidu sve propuste koje je tužitelj počinio na svojem radnom mjestu, a koji su dokumentirani vjerodostojnom dokumentacijom od strane ovdje tuženika, a i činjenica je da se protiv tužitelja vodio kazneni postupak zbog zloporabe položaja i ovlasti.

Ono što je frapantno je činjenica da prvostupanjski Sud ne govori ništa o tome?!

Bitno je napomenuti kako je ovdje tuženik zbog svih propusta od strane ovdje tužitelja, a na koje propuste su ukazivali i članovi nadzornog odbora, izgubio povjerenje u tužitelja, a što je onemogućilo daljnji nastavak radnog odnosa tužitelja kod tuženika.

Tuženik je u prilogu svog podneska od 04. siječnja 2013. godine dostavio sudsku praksu iz koje proizlazi kako određena postupanja (krađa, neistinito izvještavanje poslodavca...) kojima se krše obveze iz radnog odnosa mogu izazvati gubitak povjerenja poslodavca u radnika, pa su takve okolnosti dovoljne za donošenje odluke o redovitom otkazu ugovora o radu (Presuda i Rješenje Vrhovnog suda RH, posl. br. Revr-1649/2009 od dana 24. kolovoza 2010. godine; Presuda Vrhovnog suda RH, posl. br. Revr-98/10 od dana 20. listopada 2010. godine)

Sama zloporaba položaja i ovlasti je, prema mišljenju tuženika, takvo postupanje kojim je tužitelj počinio težu povredu radne obveze, pa je samim time ovdje tuženik imao opravdan razloga za otkaz ugovora o radu zbog skrivljenog ponašanja tužitelja.

Tuženik je dostavio iskaz Damira Velemira danog u kaznenom postupku protiv tužitelja iz kojeg proizlazi da se nakon nekog vremena ispostavilo da ovdje tužitelj nije imao višu ili visoku stručnu spremu koja je bila preduvjet za samo dobivanje posla tajnika kod tuženika, a to su potvrdili i ostali svjedoci saslušani tijekom postupka.

Damir Velemir je iskazao da je tužitelj manipulirao potpisima predsjednika Upravnog odbora, te kako je krivotvoren potpis Damira Velemira na odluci prema kojoj bi ovdje tužitelj trebao primiti stimulativni dodatak na plaću u iznosu od 40%, a spomenuo je i manipulacije prilikom sklapanja ugovora o radu!

Tuženik je i ranije upozoravao na činjenicu da navodno potpisani Ugovor o radu od dana 26. rujna 2007. godine (a na koji je se tijekom postupka pozivao tužitelj!!) ne postoji u evidencijama tuženika, niti je isti bilo kada dostavljan Upravnom i Nadzornom odboru, a indikativno je kako je upravo tužitelj kao ovlaštena osoba i tajnik tuženika bio dužan tekst takvog ugovora priložiti materijalima za Upravni odbor, kako bi se donijela odluka o Ugovoru, a što tužitelj nikada nije niti napravio!

Naime, naprijed navedeni ugovor na koji se poziva tužitelj nikada nije bio dostavljen uz bilo kakvu dokumentaciju, sve do dostave predmetne tužbe, iz čega tuženik može opravdano smatrati kako je isti nezakonit i nedopušten!

Tijekom prvostupanjskog postupka su izvedeni brojni dokazi (saslušanja svjedoka, dostavljena dokumentacija od strane tuženika itd.) iz kojih proizlazi kako je tužitelj počinio teške povrede radnih obveza zbog čega nastavak poslovne suradnje više nije bio moguć, te je zakonito proveden postupak otkaza ugovora o radu zbog skrivljenog ponašanja tužitelja. Opet se ukazuje da prvostupanjski Sud nije ponudio bilo kakav kritički osvrt.

Tuženik napominje kako je tužitelju zbog teških povreda radnih obveza mogao biti uručen i izvanredni otkaz, no uručen je redovni otkaz zbog skrivljenog ponašanja tužitelja, što je čak i povoljnije za tužitelja, no isti unatoč svemu smatra kako je otkaz nedopušten!?

Iz svega naprijed navedenog, razvidno je da je odluka o otkazu tužitelju mogla biti uručena i bez prethodnog upozorenja (iako je tužitelja član nadzornog odbora tuženika, Duško Paulin, u više navrata opominjao na povrede službene dužnosti) jer su sukladno odredbi članka 117. Zakona o radu koji se primjenjuje u ovom postupku, postojale okolnosti zbog kojih nije bilo opravdano očekivati od poslodavca da to učini, jer je tužitelj svojim protupravnim, neprofesionalnim i nesavjesnim postupanjem, a zbog kojeg se uostalom protiv istoga vodio i kazneni postupak, počinio težu povredu radne obveze zbog čega je izgubio povjerenje kod tuženika, te nastavak radnog odnosa više nije bio moguć.

Prvostupanjski Sud nije cijenio ništa od navedenog, nego samo paušalno navodi da je Odluka o otkazu nedopuštena.

XII Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da prvostupanjski sud smatra da je tuženik onemogućen u iznošenju svoje, a vezano za povrede radne obveze koje si mu stavljene na teret. Kao što je naprijed navedeno tužitelj je mogao prisustvovati i sjednici od 28.11.2008. kada je donesena sporna odluka o otkazu ugovora o radu.

Ostaje nejasno zbog čega prvostupanjski sud ne cijeni činjenicu da je tužitelj mogao prisustvovati toj sjednici.

Naime, iz iskaza samog tužitelja je razvidno da je podnio žalbu na odluku Skupštine tuženika iz ožujka 2008. godine, te da je ta Skupština poništena odlukom Središnjeg državnog ureda, te da se nakon toga samoinicijativno vratio na posao.

A ako je smatrao da su mu na Skupštini od 29. studenog 2008. godine povrijeđena bilo koja prava zašto nije podnio žalbu Središnjem državnom uredu i u pogledu te Skupštine?

Dakle, iako je iz svih okolnosti slučaja razvidno da su kod tuženika bili ispunjeni uvjeti da tužitelju otkáže ugovor o radu, bez da ga se sukladno članku 110. stavku 2. ZOR-a poziva na iznošenje obrane, isto tako je s druge strane razvidno da je tužitelj zapravo imao mogućnost iznijeti svoju obranu.

Napominje se da je tijekom postupka sami tužitelj izjavio da je se, nakon što je poništena Skupština iz ožujka 2008. godine, samoinicijativno vratio na posao, pa je sukladno tome mogao voditi računa i o svojim pravima i interesima!???

Iz iskaza zastupnika po zakonu tuženika, Kamila Čuljka, od dana 4. veljače 2014. godine, razvidno je da je isti izjavio da je zahtjeve za izvanrednu Skupštinu, koju sukladno članku 50. Statuta ima pravo sazvati jedna trećina članova, donijelo 40-50% članova i da te zahtjeve tajnik, a ovdje tužitelj nije htio primiti, te da su mu isti poslani protokolarno putem pošte i e-mailom. Ove navode tuženika tužitelj nikada niti jednom riječju nije osporio, pa je nejasno kako je to tužitelj mogao biti spriječen da prisustvuje bilo Skupštini ili sjednici upravnog odbora.

Tuženik i na ovom mjestu ističe da činjenica da bi tužitelj bio oslobođen krivnje za počinjenje kaznenog djela ne znači da ne postoji i njegova odgovornost za povrede radne dužnosti zbog kojih mu je otkaz dan.

Pored naprijed navedenog, činjenica da je nadležno općinsko državno odvjetništvo protiv tužitelja podignulo optužnicu koja je potvrđena i da se protiv njega vodio kazneni postupak, kod tuženika je, između svega ostalog, dovela do prestanka povjerenja u tuženika kao svog zaposlenika i ukazalo je, van razumne sumnje, da je tužitelj nelojalan ovdje tuženiku.

XIV Slijedom iznesenog, predlaže se drugostupanjskom sudu da usvoji ovu žalbu tuženika te da tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja odbaci, odnosno odbije u cijelosti uz naknadu troškova tuženiku, podredno da pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

HRVATSKI RONILAČKI SAVEZ, zast.po:

Tuženik potražuje trošak:

- Sastav žalbe

(Tbr. 10.1. Tarife HOK)	312,5 bodova
	<u>312,5 x EUR 2,00</u>

UKUPNO:	EUR 625,00
---------	------------

+ PDV 25%	EUR 156,25
-----------	------------

UKUPNO:	EUR 781,25
----------------	-------------------

+ pristojba na žalbu EUR 500,00

+ sudska pristojba sukladno odluci Suda